

วิ จู ร บั ญ ฑิ ต

บ่ า เ พิ้ ญ ส์ จ จ บ า ร ณี (๑)

นรชนผู้กำหนดในกาม ยินดีในกาม หมกมุ่นอยู่ในกาม
กระทำบาปกรรมแล้ว ย่อมเข้าถึงทุกคติ ส่วนนรชนเหล่าใด ละ
กามทั้งหลายได้แล้ว เป็นผู้ไม่มีภัยแต่ที่ไหนๆ บรรลุความที่จิต
มีอารมณ์เป็นหนึ่งเดียว นรชนเหล่านั้นย่อมไม่ไปสู่ทุกคติ

วิชรบัณฑิต บำเพ็ญสังฆารมย์ (๑)

๓๖๔

ช่วงชีวิตของคนเรานั้นสิ้นนักการยอมเสียเวลาเพื่อลงทุนทำอะไรสักอย่างหนึ่ง จะต้องใคร่ครวญให้ดี เพื่อให้คุ้มค่างับเวลาและเงินตราที่เสียไป เพราะนั่นหมายถึงชีวิตและโอกาสดีๆ ที่ต้องสูญเสียไป แต่การลงมือทำความดีนั้น ไม่มีการสูญเสีย มีแต่ได้กับได้อย่างเดียว การที่เราให้ทาน รักษาศีล เจริญภาวนา ล้วนได้ประโยชน์ใหญ่ทั้งในโลกนี้และโลกหน้า เป็นการลงทุนที่คุ้มค่าที่สุดและยังสามารถสั่งสมบุญได้อีก การทำบุญไม่ต้องเสี่ยงต่อการขาดทุน เพราะนอกจากจะได้กำไรชีวิตแล้ว ยังสามารถเก็บเกี่ยวผลกำไร เพื่อไปใช้ในภพชาติต่อไปได้อีก ผู้มีบุญมีปัญญาต้องรีบสั่งสมบุญ โดยเฉพาะบุญที่เกิดจากการเจริญสมาธิภาวนา ฝึกใจหยุดใจนิ่ง จะทำให้เราเข้าถึงความเต็มเปี่ยมของชีวิต มีพระรัตนตรัยภายในเป็นที่พึ่ง ที่ระลึกอย่างแท้จริง ฉะนั้นการลงทุนถูกที่สุด คุ้มค่าที่สุดและได้ผลมากที่สุด คือ การทำใจหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ นั่นเอง

มีพระพุทธศาสนสุภาษิตใน โสณกชาดก ว่า

“กาเม คิฐธา กามรตา	กาเมสุ อธิมุจจิตา
นรา ปาปานิ กตวาน	อุปปชฺชนติ ทุกคตී
เย จ กาเม ปหนตฺวาน	นิกฺขนฺตา อฏฺโฏทยา
เอโกทิภาวาริคตา	น เต คจฺจนฺติ ทุกคตී

วิสุทธิกษัตริย์ บำเพ็ญสังฆบารม (๑)

๓๖๕

นรชนผู้กำหนดในกาม ยินดีในกาม หมกมุ่นอยู่ในกาม
กระทำบาปกรรมแล้ว ย่อมเข้าถึงทุกคติ ส่วนนรชนเหล่าใด
ละกามทั้งหลายได้แล้ว เป็นผู้ไม่มีภัยแต่ที่ไหนๆ บรรลุความ
ที่จิตมีอารมณ์เป็นหนึ่งเดียว นรชนเหล่านั้นย่อมไม่ไปสู่ทุกคติ”

ทางมาแห่งบาปอกุศล ที่ทำให้มนุษย์ต้องตกไปสู่อบายภูมิ
นั้น ทางหนึ่งคือ มีความกำหนดยินดีและหมกมุ่นในกามจนเกินไป
ทำให้ใจหมอง ไม่สามารถแยกแยะผิดชอบชั่วดีได้ เมื่อราคะกลุ้มรุม
โหมเหวเข้าครอบงำจิตใจ สิ่งที่ไม่เคยคิดก็กล้าคิด สิ่งที่ไม่เคยพูดก็
กล้าพูด สิ่งที่เป็นบาปอกุศลที่ไม่เคยทำก็กล้าทำ เช่นนี้แล้ว
วิบากกรรมย่อมนำไปสู่ทุกคติภูมิแน่นอน

ส่วนผู้ที่ไม่ประมาท เห็นทุกข์เห็นโทษในกาม แม้จะดำรง
ชีวิตอยู่ในโลกซึ่งเป็นกามาวจรภูมิ แต่ไม่ยอมตกอยู่ภายใต้
อำนาจกิเลสกามหรือวัตถุกามเหล่านี้ จะมุ่งแสวงหาความสงบ
ของใจ แสวงหาความสุขที่ละเอียดประณีตยิ่งกว่าเบญจกามคุณ
สุขที่เป็นอมตะ คือสุขที่เกิดจากใจหยุดใจนิ่ง ได้เข้าถึงพระธรรม-
กายภายใน ซึ่งเกิดจากการประพาสธรรม ย่อมนำไปสู่สุคติภูมิ
นั่นคือผู้ประพาสธรรมนั้นย่อมมีความสุขทั้งในโลกนี้และโลกหน้า
อย่างแน่นอน

หลวงพ่อมิเรงราวการสร้างบารมีของพระลัมมาลัมพุทธเจ้า

วิรุณบัณฑิต บำเพ็ญสังขการม (๑)

๓๖๖

ของเรา ในครั้งที่พระองค์ยังทรงบำเพ็ญบารมีเป็นพระโพธิสัตว์ ท่านเป็นบุโรหิตผู้ทรงธรรมของพระราชา เป็นผู้ที่มีปัญญามาก ฉลาดในการกล่าวธรรม และแก้ไขปัญหาธรรมอันลึกซึ้ง จนเกียรติศัพท์เป็นที่เลื่องลือไปทั่วทั้งชมพูทวีป แม้พญานาคราชยังอยากจะสนทนารธรรมด้วย วันหนึ่งจึงได้หาโอกาสมาสนทนารธรรมกับท่าน พญานาคบังเกิดความเลื่อมใส เกิดมหาปีติ ได้มอบเครื่องประดับ คือแก้วมณี เพื่อบูชาธรรมพระโพธิสัตว์ แต่ครั้งกลับถึงนาคพิภพ วิมลาทิวอัศรมหาลีไม่เห็นแก้วมณี ก็ทวงถามว่าหายไปไหน

*พญานาคราชตอบว่า “ดูก่อนน้องนางผู้เจริญ เราได้สดับธรรมกถาของท่านบุโรหิตผู้ทรงธรรม เกิดจิตเลื่อมใส จึงบูชาธรรมท่านด้วยแก้วมณี ท่านบุโรหิตเป็นบุคคลผู้ควรบูชา แม้แต่ท้าวสักกเทวราชก็ยังบูชาธรรมท่านด้วย” พญานาคราชพรรณนาคุณของพระโพธิสัตว์ว่า “ท่านกล่าวธรรมกถาได้ไพเราะราวกับกาลเป็นที่อุบัติขึ้นของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระราชาทั้งหมดในชมพูทวีปต่างพอใจในการฟังธรรมจากท่าน ถึงขนาดฟังแล้วไม่อยากจะกลับแว่นแคว้นของตน เพราะเสียง

วิชรบัณฑิต บำเพ็ญสังขารมี (๑)

๓๖๓

ของพระโพธิสัตว์เป็นประดุจเสียงพิณหัดถักกันต์ ที่ยังใจของ
สรรพสัตว์ให้เพลิดเพลินยินดีได้ บุคคลใดฟังธรรมจากท่าน นับ
เป็นอุดมมงคลสำหรับชีวิตของบุคคลนั้นทีเดียว”

พระนางวิมลาทวีสดับคุณของพระโพธิสัตว์แล้ว อยาก
จะฟังธรรมกถาบ้าง จึงตรองว่า “หากเราจะขึ้นไปยังเมืองมนุษย์
ก็เกรงจะมีภัย เดี่ยวจะไม่ได้ฟังธรรม” จึงแสวงทำเป็นล้มป่วย
พลางแสดงเจตจำนงว่า “ถ้าไม่ได้ดวงหทัยของพระโพธิสัตว์คง
ต้องตายแน่” พญานาคถึงกับสะดุ้ง เพราะสิ่งที่นางปรารถนานั้น
เป็นสิ่งที่ทำได้ยาก เสมือนการปรารถนาพระจันทร์พระอาทิตย์
จึงกล่าวว่า “ขอน้องนางอย่าได้ปรารถนาบุรุษอาชาไนยเช่นนั้นเลย
จงบอกวิธีแก้ไขอย่างอื่นมาเถิด”

พระนางวิมลาทวีทำเป็นโศกเศร้าเสียใจ ไม่ยอมพูดจา
กับใคร แม้พญานาคราชจะมีความเคารพยำเกรงในพระโพธิสัตว์
แต่ก็ทั้งรักทั้งหลงในมเหลืของตน ไม่ต้องการให้มเหลืสุดที่รักตาย
ขณะเดียวกันนั่นเอง ธิดานาคก็ญูญามาเข้าเฝ้า เห็นบรรยากาศ
ไม่ดีจึงถามว่า “ทำไมเสด็จพ่อถึงมีพระพักตร์เหมือนดอกปทุมที่
ถูกขยำ ทำไมจึงทุกข์โศกนัอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน”
พญานาคราชเล่าเรื่องราวทั้งหมดให้ธิดาฟัง เธออยากให้บิดา
มารดาคลายจากความทุกข์ใจ จึงรับอาสาทำงานนี้โดยไปเที่ยว

วิชรบัณฑิต บำเพ็ญสังขารมี (๑)

๓๖๘

ขับร้องพ้อนรำ ด้วยลีลาท่าทางที่งดงามน่าดูน่าชม ได้ป่าวประกาศว่า “นาค ยักษ์ คนธรรพ์ท่านใด ทำสิ่งที่เราปรารถนาได้ จะได้เป็นสามีของเรา”

ขณะนั้นเอง ปุณณกยักษ์หลานของท้าวเวสสุวรรณ-มหาราชควมม้ามโนมัยสินธพสูง ๓ ศาวุต เหาะผ่านมา เห็นธิดานาคกัญญาก็เกิดจิตปฏิพัทธ์ จึงรับปากว่าจะยินยอมทำตามที่ต้องการทุกอย่าง เธอบอกว่า ให้ไปนำดวงหทัยของพระโพธิสัตว์มายังนาคพิภพนี้โดยชอบธรรม เพราะความชอบธรรมนั้นแหละ จึงจะได้เธอมาครอบครอง ยักษ์ดีใจมากรีบควมม้าสินธพไปปฏิบัติภารกิจ ซึ่งม้าสินธพตัวนี้ มีความว่องไวเป็นพิเศษ หูทั้งสองประดับด้วยทองคำ กีบม้าหุ้มด้วยแก้วสีแดง มีเครื่องประดับหน้าอกที่ทำด้วยทองชมพูนุท มีผละกำลังและมีอานุภาพมาก

ก่อนที่จะไปเอาตัวพระโพธิสัตว์ ยักษ์ได้แวะมาที่สำนักของท้าวเวสสุวรรณก่อน ท้าวเวสสุวรรณปกครองยักษ์ทั้งหมด พวกยักษ์ก็มีผู้ปกครองเช่นกัน คิดจะทำอะไรตามอำเภอใจไม่ได้ ถ้าทำผิดวินัย ต้องถูกหัวหน้าผู้ปกครองเขตลงโทษ อาจถูกกักบริเวณบ้าง หรือให้ลงไปรับราชการในยมโลกบ้าง แล้วแต่โทษหนักโทษเบาที่เผลอพลั้งพลาดไป ทำด้วยความโกรธก็ตี ทำ

วิสุทธิกษัตริย์ บำเพ็ญสังฆารมย์ (๑)

๓๖๕

เพราะกิเลสตัณหาครอบงำใจก็ดี ปุณณกัษณนี้ก็เช่นกัน แม้มีกำลังมาก แต่ไม่อาจไปฆ่ามนุษย์ หรือทำร้ายผู้ใดตามอำเภอใจได้ จึงจำเป็นต้องไปขออนุญาตจากท้าวเวสสวัณก่อน และได้เล่าเรื่องราวที่ตนปรารถนาจะได้ธิดานาคกัญญา ซึ่งจะต้องแลกตัวกับพระโพธิสัตว์

ท้าวเวสสวัณรู้ว่า ท่านบุโรหิตโพธิสัตว์ไม่ใช่บุคคลธรรมดาที่ใครๆ จะทำอันตรายได้ แม้ยักษ์ตนไหนก็ไม่อาจฆ่าหรือควักเอาหัวใจได้ ทรงอนุญาตตามที่ยักษ์ต้องการ ปุณณกัษณดีใจมาก รีบควมม้าอาชาไนยมายังโลกมนุษย์ทันที ส่วนปุณณกัษณจะไปเอาตัวหรือจะควักเอาหัวใจของพระโพธิสัตว์ได้หรือไม่ั้น เราคงต้องมาติดตามศึกษากันในตอนต่อไป

ขอให้ทุกท่านหมั่นฝึกฝนอบรมใจให้สงบ สะอาด บริสุทธิ์ อย่าให้ตกเป็นทาสของกิเลสตัณหา แม้เราจะอยู่ในโลกที่ถูกห่อหุ้มด้วยกระแสแห่งกิเลส คือ โลภะ โทสะ โมหะ แต่เมื่อใด ที่เราสามารถทำใจหยุดใจนิ่ง จนเข้าถึงพระธรรมกายในตัว เมื่อนั้นเราจะเป็นอิสระในตัว ไม่ถูกกิเลสอาสวะบังคับบัญชาได้อีกต่อไป ฉะนั้นให้หมั่นทำใจหยุดนิ่งอย่างสม่ำเสมอ จนกว่าจะได้เข้าถึงพระธรรมกายกันทุกคน

